Coboară toamna

Coboară toamna
lină şi pustie
Cu paşi tăcuţi de lună nouă
Cu umbre de stafie.

Pe obrazu-I palid
Pe fruntea-I nourată,
Cântă bufniţe bătrâne
baladele de altă dată.

Se dezbracă zarea
De mantia-I de vară,
sărutând cu deznădejde
Luceferi de seară.

Se duc ţipând cocorii
De groaza iernii ce-o să vină,
Lăsând în urma lor pustie
Tâmpla cerului senină.